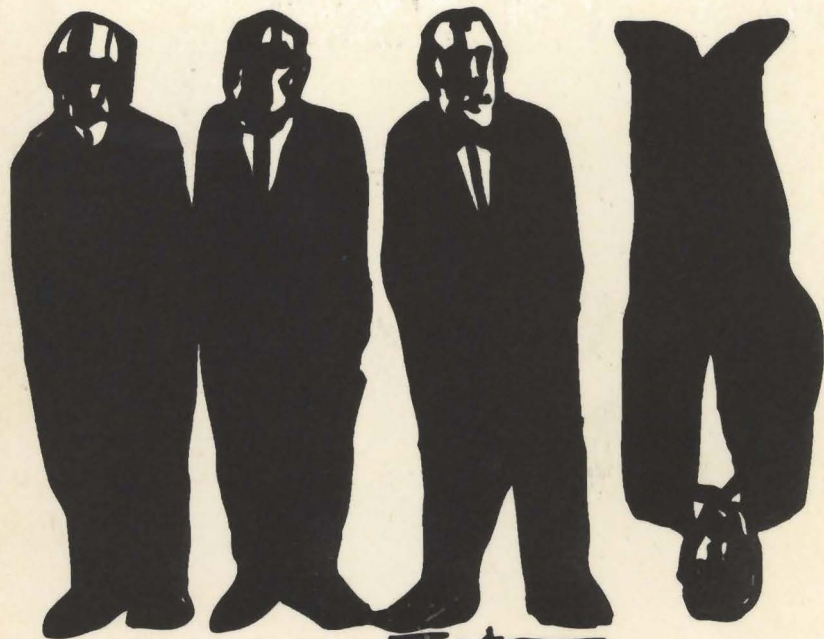


BOGUSŁAW SCHAEFFER

KWARTET
DLA CZTERECH
AKTORÓW



Teatr
OPOLE



45-056 OPOŁE

PLAC TEATRALNY 12

**DYREKTOR NACZELNY I ARTYSTYCZNY
SZCZEPAN SZCZYKNO**

**ZASTĘPCA DYREKTORA
LESZEK KODRZYCKI**

**kierownik muzyczny
TOMASZ KRZEMIŃSKI**

Kwartet 1. muz. »utwór muzyczny skomponowany na cztery głosy lub instrumenty«: Kwartet instrumentalny, wokalny, Grać, komponować kwartety. *fraz.* Kwartet fortepianowy »utwór na fortepian, skrzypce, altówkę i wiolonczelę; także zespół czterech osób grających na tych instrumentach«.

Kwartet smyczkowy »utwór na dwoje skrzypiec, altówkę i wiolonczelę; także zespół czterech osób grających na tych instrumentach«.

2. muz. »zespół muzyczny lub śpiewaczy złożony z 4 osób wykonujących przeznaczony dla takiego zespołu utwór«: Kwartet męski. Kwartet w składzie ... Grać, występować w kwartecie. <wł.>

*Słownik języka polskiego
pod red. Mieczysława Szymczaka*

Kwartet <od włos. *quartetto* wym. [k^uartetto], od *quarto* czwarty> muz. 1. utwór na cztery głosy lub instrumenty, 2. zespół złożony z czterech wykonawców

Słownik wyrazów obcych

22222222

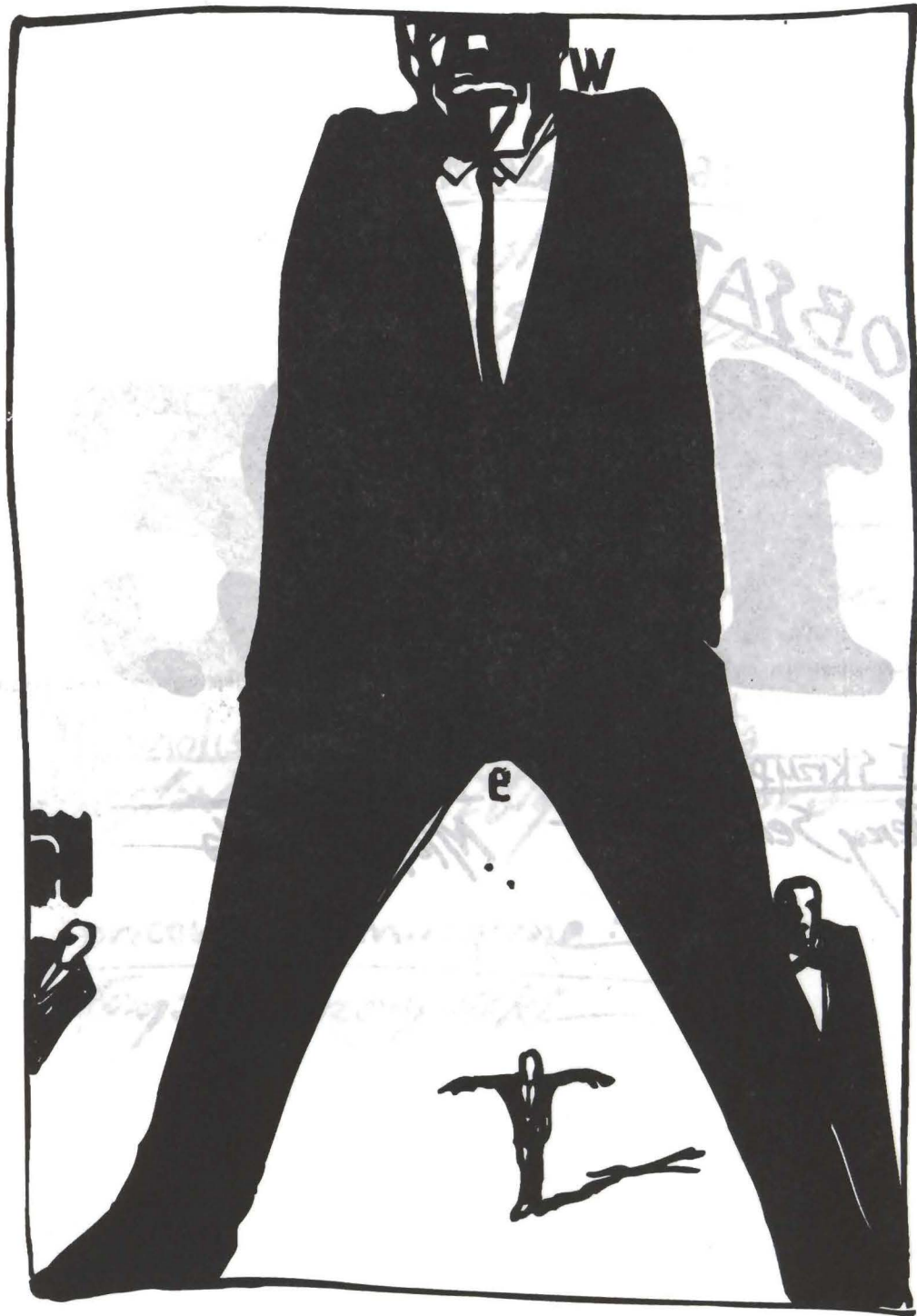


BOGUSŁAW SCHAFFER, (ur. 6 VI 1929 we Lwowie), kompozytor, teoretyk i historyk muzyki, krytyk, pedagog, pianista, dramaturg i grafik. Stworzył ponad 260 kompozycji muzycznych. Jest autorem m.in. pierwszej w świecie partytury graficznej *Tertium datur* (1958), fortepianowego *Studium w diagramie* (1956) tworzącego olbrzymią bibliotekę możliwych do realizacji utworów, *Equivalenze sonore* (1959) na orkiestrę perkusyjną, *Małą symfonię: Scultura* (1960), ośmiogodzinny utwór-happening *Non-stop* (1960), nigdy nie wykonany z powodu trudności jakie piętrzy przed wykonawcami *Koncert skrzypcowy* (1961-63), *Symfonię elektroniczną* (1964), cykl *Heraklitiana* (1970) na instrumenty i taśmę, *blues I* (1984) na dwa fortepiany i orkiestrę na temat b-a-c-h oraz utwór *Missa sinfonica* (1986) na orkiestrę z udziałem sopranu, skrzypiec solowych i saksofonu sopranowego.

Jest autorem następujących prac z zakresu muzykologii: *Almanach polskich kompozytorów współczesnych* (1956), *Nowa muzyka. Problemy współczesnej techniki kompozytorskiej* (1958), *Mały informator muzyki XX wieku* (1958), *Klasyki dodekafonii* (1961), *Leksykon kompozytorów XX w.* (1963-65), *Wychowawcze funkcje profesora kompozycji* (1965), *W kręgu nowej muzyki* (1967), *Artur Malawski* (1969), *Dźwięki i znaki. Wprowadzenie do kompozycji współczesnej* (1969), *Muzyka XX w. Twórcy i problemy* (1975), *Wstęp do kompozycji* (1976), *Dzieje muzyki* (1983), *Kompozytorzy XX w.* (1990).

Z zainteresowań dla teatru instrumentalnego, happeningów, muzyki akcji czy też połączenia muzyki z działaniami aktorskimi zrodziły się pierwsze dramaty Schaeffera: *TIS MW2, Scenariusz dla nie istniejącego, lecz możliwego aktora instrumentalnego* (1963), cykl pięciu *Audencji* (1964) *Kwartet dla czterech aktorów, Howl dla trzech aktorów i orkiestry* (1966), *Fragment dla dwóch aktorów i wiolonczelisty* (1969), *Scenariusz dla trzech aktorów* (1980). Ostatnio powstały sztuki pełnospektaklowe: *Mroki* (1980), *Zorza* (1982) i *Grzechy starości* (1985). Dramaty Schaeffera wystawiane początkowo w trakcie koncertów nowej muzyki doczekały się realizacji na scenach zawodowych w minionej dekadzie. Jako pierwszy został wystawiony *Kwartet dla czterech aktorów* 24 II 1979 w Teatrze im. Jaracza w Łodzi w reżyserii Mikołaja Grabowskiego. Sztukę tę wyreżyserował Grabowski ponownie w Teatrze Polskim w Poznaniu (15 IX 1982) i Teatrze im. J. Słowackiego w Krakowie (25 IX 1982) m. in. z udziałem Jana Peszka. Dla nobilitacji tej dramaturgii spore znaczenie miały też prapremiery *Mroków* i *Grzechów starości* w Teatrze Nowym w Warszawie w reżyserii Bohdana Cybulskiego oraz *Zorzy* w Teatrze Nowym w Poznaniu w reżyserii Izabelli Cywińskiej.

W sezonach 1979/80 – 1981/82, za dyrekcji Bohdana Cybulskiego, Bogusław Schaeffer był kierownikiem muzycznym Teatru im. Jana Kochanowskiego w Opolu.



OBIADA

1. 2.

I skrzypek
Jerzy Senator

II skrzypek
Michał Kula

Reżyseria:
Jarostaw
Ostaszkiwicz

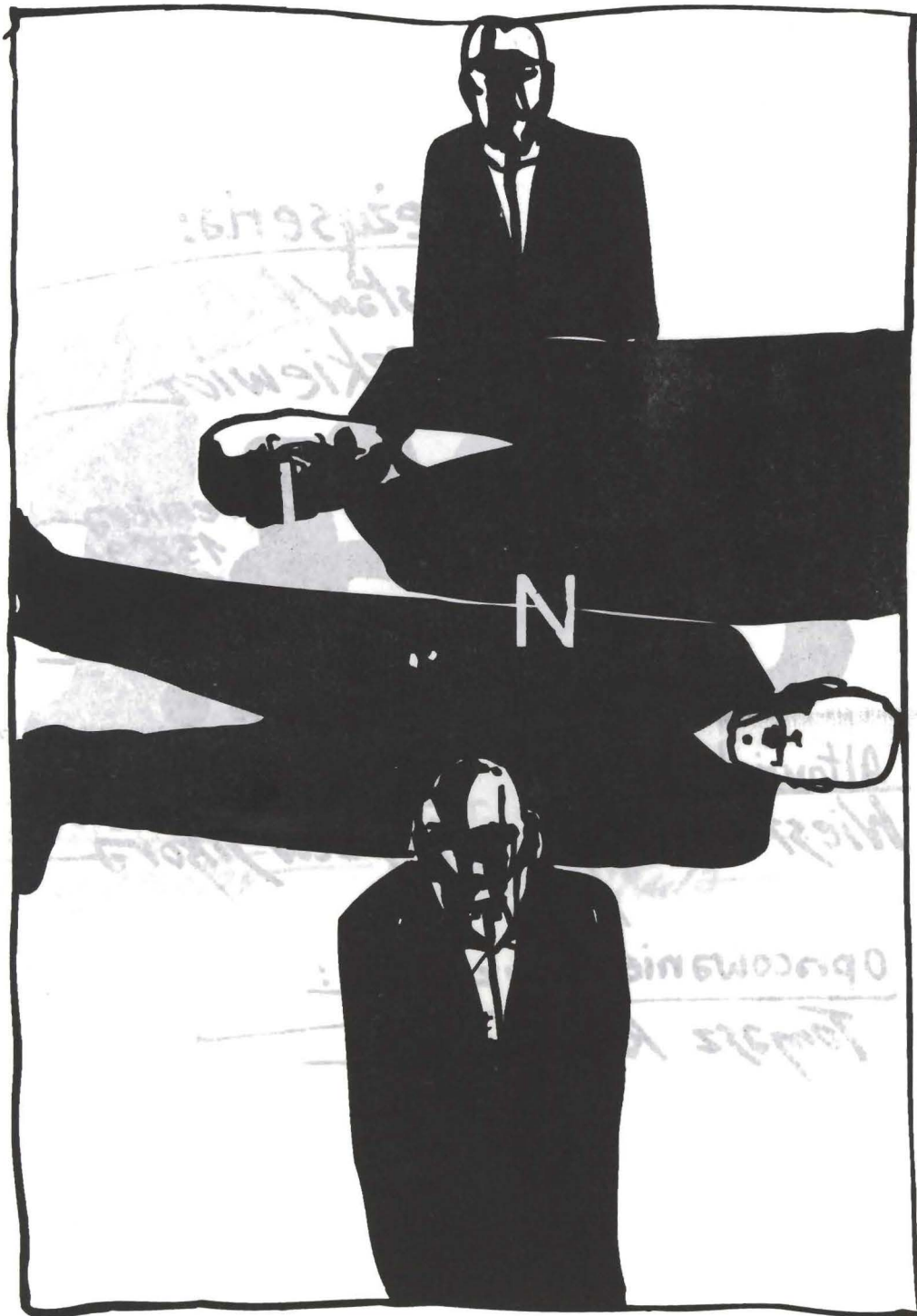
3. 4.

Premiera
13.8.91
Scena
na parterze

Altowiolista
Wiesław Cichy

Wiolonczelista
Zbigniew Sikora

Opracowanie muzyczne:
Tomasz Krzemiński



“Znakomity” kwartet Vegha, tylekroć z płyt słyszany – teraz przede mną na estradzie. Zanurzony w ludziach po gramofonowym sam na sam, nie słucham, nie słyszę, podziwiam tylko wchodzenie i wychodzenie czterech wyfraczonych panów uskrzydionych skrzypcami, a zwłaszcza aktorstwo samego Vegha, który swoją zaokrąglającą się figurą umie natchnąć prawdziwym znękaniem.

Witold Gombrowicz, Dziennik 1961 – 1966.

Dwa hymny Kaetsa natomiast – ośmiostrofową “Ode to a Nightingale” i krótszy “Do Melancholii” – opatrzył Adrian akompaniamentem kwartetu smyczkowego, przekraczającego oczywiście i przewyższającego znaczenie dotychczasowe, tradycyjne pojęcie takiego akompaniamentu. W istocie była to bowiem niezwykle kunsztowna forma wariacji, gdzie żadna nuta, ani głosu, ani żadnego z czterech instrumentów, nie była pozbawiona tematycznego znaczenia.

Tomasz Mann, Doktor Faustus. Żywot niemieckiego kompozytora Adriana Leverkühna opowiedziany przez jego przyjaciela. przekł. Maria Kurecka i Witold Wirpsza.

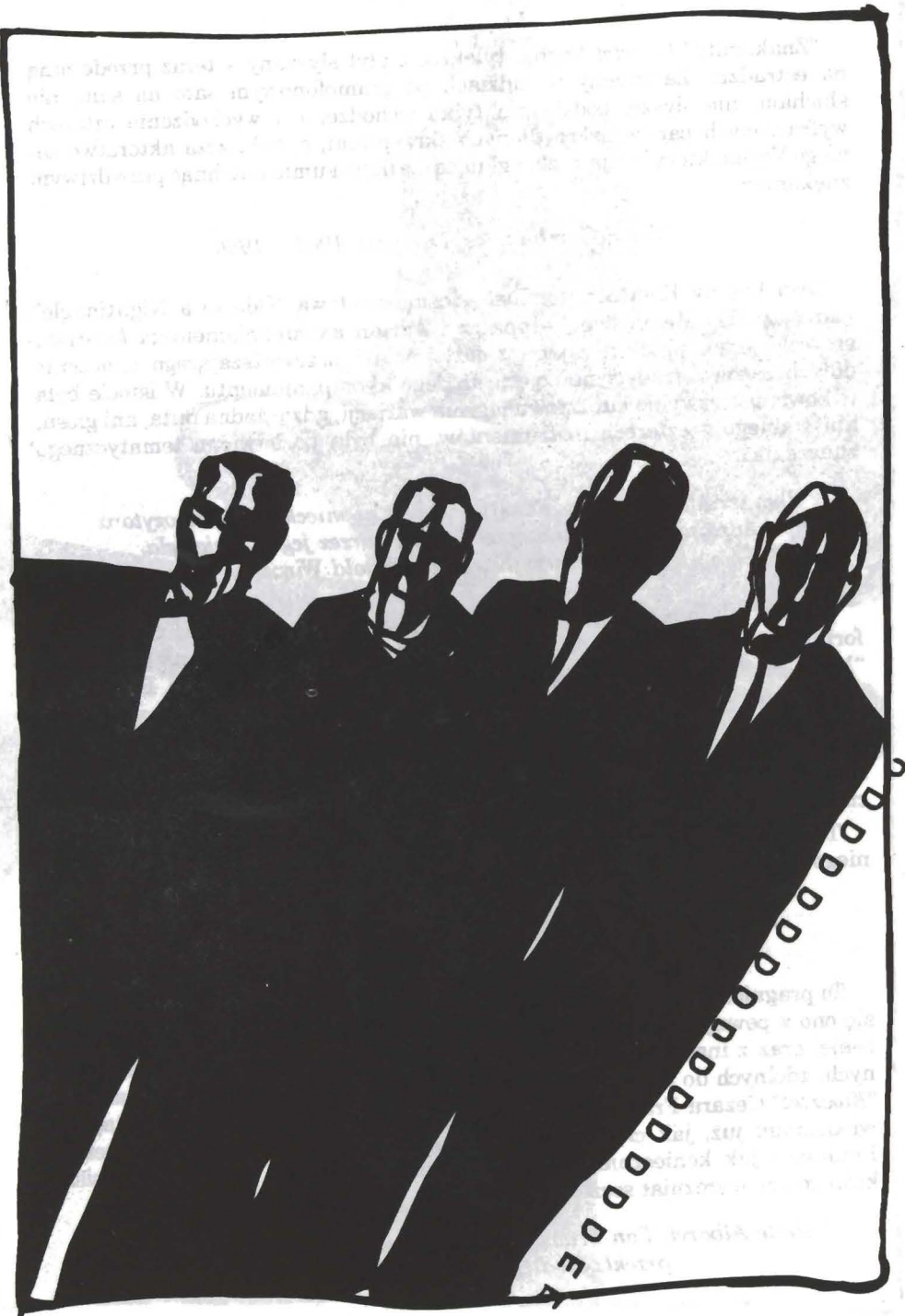
Było to tak: niejaki pan Dembscher był winien Beethovenowi pięćdziesiąt forintów i kompozytor, który wiecznie był bez pieniędzy, upomniał się o nie. “Muss es sein?” westchnął nieszczęśliwie pan Dembscher, a Beethoven zaśmiał się rubasznie: “Es muss sein!” i zaraz zapisał te słowa w nutach i ułożył na ten realistyczny motyw małą kompozycję na cztery głosy: trzy głosy śpiewają “es muss sein, es muss sein, ja, ja, ja” – tak być musi, tak być musi, tak, tak, tak, a czwarty głos dodaje: “heraus mit dem Beutel!” – wyciągnij zaraz portmonetkę!

Ten sam motyw stał się w rok później podstawą czwartej frazy jego ostatniego kwartetu opus 135.

Milan Kundera, Nieznośna lekkość bytu, przekł. Agnieszka Holland

To pragnienie [zorganizowania w domu koncertu] żywił od dawna, wiązało się ono z pewnym utworem muzycznym, który wywarł na nim wielkie wrażenie, oraz z instrumentalistami, których uważał za niezwykle utalentowanych, zdolnych do niemal idealnego wykonania tego dzieła. Dziełem tam był “Kwartet” Cezara Francka, muzykami zaś członkowie kwartetu Pouleta, powiedziała już, jak ci młodzi instrumentalisci zachwycili go w koncercie Faurego i jak koniecznie chciał ich poznać, zwłaszcza skrzypka Massisa, którego grę wyróżniał szczególnie.

Céleste Albaret, Pan Proust. Wspomnienia spisał Georges Belmont, przekł. Ewa Szczepańska-Węgrzycka.



W REPERTUARZE

DUŻA SCENA

W. Szekspir
KOMEDIA OMYŁEK
(prem. 19 V 1991)

MAŁA SCENA

D. Lane, B. Brecht

HAPPY END
(prem. 9 V 1991)

G. Büchner
LEONCE I LENA
(prem. 10 III 1991)

SCENA NA PARTERZE

H. Brenton
HESS NIE ŻYJE
(prem. 20 IV 1991)

W PRZYGOTOWANIU

MAŁA SCENA

M. O'Malley
JEŚLI JESTEŚ KATOLIKIEM

Kierownik techniczny
Główny mechanik
Kierownik Biura Obsługi Widzów
Koordynator artystyczny

– Andrzej Dąbrowski
– Ireneusz Podhalański
– Iwona Czerwieńska-Cabaj
– Joanna Heska-Cichy

PRACOWNIE TECHNICZNE

Krawiecka
Stolarska
Malarska
Oświetleniowa
Akustyczna
Tapicerska
Perukarska
Modelatorska
Szewska
Ślusarska
Rekwizytor

KIEROWNICY

– Teresa Kawa, Kazimierz Birecki
– Joachim Wystup
– Bernard Kołodziejczyk
– Grzegorz Cwalina
– Jarosław Piechowiak
– Joachim Bryła
– Paweł Stelmach
– Józef Mazur
– Gerard Mróz
– Zbigniew Rudawy
– Danuta Nowak

PROJEKT PLASTYCZNY PROGRAMU – BOLESŁAW POLNAR

Biuro Obsługi Widzów, Pl. Teatralny 12, tel. 359-41, 390-82
przyjmuje zbiorowe zamówienia na bilety.

Cena 5.000,-

